

Протокол

№

гр. София, 29.04.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в публично заседание на 29.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **12773** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

На именното повикване в 10:40 часа се явиха:

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ - И. В. Г., редовно призован, не се явява, не се представлява.

ОТВЕТНИКЪТ - МЛАДШИ АВТОКОНТРОЛЪОР КЪМ ОТДЕЛ ПЪТНА ПОЛИЦИЯ КЪМ СДВР - редовно призован, се представлява от юрк. П., с пълномощно по делото.

СГП – редовно призовани, не изпращат процесуален представител.

ЮРК. П.: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ намира, че не са налице процесуални пречки за даване ход на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:
ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА, че с Определение № 9482/10.03.2026г. е отменил хода по същество на делото. ДОКЛАДВА направени искания в хода по същество от страна на жалбоподателя чрез процесуалния му представител за отправяне на искане до КС за обявяване на противоконституционна нормата на чл. 171, т. 1, б. б в изрично посочената част в искането от 25.02.2026г., както и искане за спиране на производство по делото от 25.02.2026г. в писмен вид до произнасянето на КС. Представено и надлежно пълномощно с молба от 30.03.2026г., в което е изразено становище относно поддържане на искането за сезиране на КС.

ЮРК. П.: Считам, че не са налице правните основания и за двете искания.

Съдът по направените искания в писмени молби от 25.02.2026 г., за сезиране на Конституционния съд на Р България, за ОБЯВЯВАНЕ НА ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОННА ПРАВНАТА Н. НА ЧЛ.171, ТОЧКА 1 БУКВА, "Б", В ЧАСТТА НА изречението "както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване- до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца", и спиране на производството по делото с посочено правно основание чл.229 от ГПК, приложим на основание чл.144 от АПК, до решаване на делото по подаденото до конституционния съд искане, намира следното:

Предмет на оспорване в настоящото производство е Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM- 1482458/19.11.2025г., издадена от мл. автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи /ОПП- СДВР/, с която на основание чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП на И. В. Г. е наложена принудителна административна мярка– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В действителност, измененията в Конституцията на Р. България– 150, ал.2, дават възможност на всеки един съдия да сезира КС с искане за обявяване на противоконституционност на определени разпоредби, въз основа на искане на страна по делото или по почин на съда. С определение № 2/13.03.2024 г. по к. д. № 8/2024 г. на Конституционния съд са дадени разяснения, че за да е допустимо искане на съда по чл. 150, ал. 2 от Конституцията, то следва поставеният въпрос да е от значение за решаване на конкретното дело, и да определи приложимото право, да има за предмет установяване на противоконституционност на действаща законова уредба, приложима по делото. Искането следва да се основава на убедеността на съда, че оспорената норма е противоконституционна, мотивирано чрез приведени доводи за това, а не на съмнение за противоконституционност.

На първо място, упражняването на правомощието по чл. 150, ал. 2 от Конституцията на Република България от съда, предполага допустимо производство, която предпоставка е налице. Настоящият съдебен състав намира обаче за неправилно схващането на жалбоподателя, поддържано в процесното искане, че за упражняването на това конституционно право не се иска съгласие на съда, т.е., че съдът няма право да решава дали да уважи това искане на страната за сезиране на конституционния съд, тъй като в чл. 150 от конституцията има отделна правна норма, която дава право на съда служебно да сезира конституционния съд, когато установи, че има данни даден закон, чието прилагане е от значение по делото, е противоконституционен.

Настоящият съдебен състав счита, че не е в компетентността на административния съд да тълкува нито граматически, нито етимологично нормата на чл. 150, ал.2 от Конституцията на Република България /обн.ДВ.бр.106/ 2023 г./, което е сторено от процесуалния представител на жалбоподателя, но при буквален прочит на тази правна норма, съгласно която „Всеки съд по искане на страна по делото или по своя инициатива може да сезира Конституционния съд с искане за установяване на несъответствие между закон, приложим по конкретното дело, и Конституцията...“ е видно, че единствено в компетентността на съда е да сезира КС, като употребената дума е „може“, а не е задължен. Несъмнено инициативата за това е предоставена в условията на алтернативност, а именно от страната по делото или служебно от съда, но преценката дали да бъде отправено такова искане до КС е на съда. Т.е. ролята на съда е да извърши преценка относно наличието на годно основание за упражняване на правомощието по чл. 150, ал. 2 от КРБ, а не да препраща всяко искане до Конституционния съд на Р България.

При това уточнение, съдът намира, че по същество искането е неоснователно. За да приеме това

съобрази следното:

Съгласно чл. 171, т.1, б.б“ от ЗДВП „За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: 1. временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: б) (изм. - ДВ, бр. 51 от 2007 г., бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г., бр. 77 от 2017 г., в сила от 26.09.2017 г.) който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи;“.

В случая претенцията на жалбоподателя е за обявяване за частично противоконституционна на така цитираната разпоредба, а именно досежно текста: "както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване- до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца". Т.е. относно отказа на водача на моторно превозно средство да се подложи на изследване- безкръвно с техническо средство или кръвно, чрез лабораторно изследване за употреба на наркотично вещество, което се определя от Закона за движение по пътищата като административно нарушение по смисъла на ЗАНН и същевременно предвиденото в ЗДВП, в частта на правната норма на чл.171 точка 1 буква "б" като принудителна административна мярка да се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач на моторно превозно средство, който е отказал да се подложи на изследване за употреба на наркотично вещество. Твърди се, че за едно и също деяние с ПАМ и НП се определят три вида санкции-лишаване от право да се управлява МПС, глоба в определен размер и отнемане свидетелството за управление на МПС. Поддържа се, че чрез оспорената като противоконституционна разпоредба законодателят ограничава упражняването на основни конституционни права на гражданите, което е недопустимо и в противоречие с принципа на правовата държава (чл. 4, ал. 1 и ал. 2 от Конституцията), чрез която на практика ограничава упражняването на правото на гражданите да се придвижват свободно по територията на страната (чл. 35, ал. 1, изр. първо, предл. второ от Конституцията), да напускат нейните предели (чл. 35, ал. 1, изр. първо, предл. трето от Конституцията), а в хипотезата на чл. 171, т. 2, б. „к" ЗДВП - сериозно засяга упражняването на правото на собственост (чл. 17, ал. 1 и ал. 3 от Конституцията). Посочено е още, че правото на гражданите да се придвижват свободно по територията на страната и правото да напускат нейните предели са неотменими, без да са абсолютни (чл. 57, ал. 1 и 3 от Конституцията, Решение № 3 от 2002 г. по к. д. № 11/2002 г., Решение № 10 от 2018 г. по к. д. № 4/2017 г.). Според жалбоподателя, ограниченията на правото на свободно придвижване по територията на страната и на напускане на нейните предели, посредством отнемането на свидетелството за управление на МПС биха имали легитимна цел по смисъла на чл. 35, ал. 1, изр. второ от Конституцията, ако те са необходими за приоритетна защита на друг конституционно значим интерес, подлежащ на конституционна закрила, при условие, че посочената в закона е действително преследваната от законодателя цел и ако в тези случаи ограничението на правата на

гражданите е пропорционално на защитавания интерес, подлежащ на конституционна закрила. Той трябва да бъде свързан с националната сигурност, народното здраве и правата и свободите на останалите граждани, какъвто интерес в конкретния случай липсва. Сочи се, че с оспорената разпоредба в противоречие с чл. 17, ал. 1 и ал. 3 от Конституцията се ограничава правото на собственика да ползва моторното превозно средство, без притежавано свидетелство за управление на МПС, без това ограничение на правата му да се основава на социално оправдана приоритетна защита на каквито и да е други ценности от конституционен порядък.

Съдът приема, че безспорно чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП е действаща законова норма, приложима по делото, доколкото на това правно основание е издадена оспорваната ЗППАМ. Това обаче не е достатъчно за сезиране на Конституционния съд на Р България. В случая състава на съда не намира основание за наличие на противоречие на тази норма с общия принцип, заложен в чл.4, ал.1 КРБ, който гласи: „Република България е правова държава. Тя се управлява според Конституцията и законите на страната“. Не съзира и каквото и да е основание за възникване на убеденост тази законова разпоредба на противоречи на чл.35, ал.1 КРБ от върховния закон на страната. Новелата на чл.35, ал.1 КРБ прокламира правото на всеки свободно да избира своето местожителство, да се придвижва по територията на страната и да напуска нейните предели, ведно с възможността това право да се ограничава само със закон, за защита на националната сигурност, народното здраве и правата и свободите на други граждани. Налагането на ПАМ от вида на процесната, а именно- временно отнемане на свидетелството за управление на МПС не ограничава по никакъв начин посочените изконни права на всеки български гражданин. Временното отнемане на СУМПС по никакъв начин не запретира или ограничава физическото лице да се придвижва свободно с всякакъв вид транспорт, нито го лишава от право на собственост върху автомобила, а единствено временно му отнема документа, позволяващ му да управлява МПС до решаване на въпроса за отговорността, т.е. временно препятства възможността му да управлява МПС. Без да се произнася по законосъобразността на процесната ПАМ, което съдът ще стори с крайния си съдебен акта, следва да подчертае, че принципно с ПАМ от вида на процесната се преследва нормативноопределената цел- осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения, като израз на административна принуда. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие "до решаване на въпроса за отговорността" на водача МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на 18 месеца, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ. Именно посоченото обстоятелство свидетелства за съответствие на мярката и с правото на ЕС. Именно поради особеността на действие на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. “б“ ЗДвП се налага извод, че кумулация на санкции не се постига, тъй като при решаване на въпроса за отговорността на лицето, мярката преустановява действието си.

Съдът намира, че следва ясно да се разграничи налагането на принудителна административна мярка от реализирането на административнонаказателната отговорност на субекта. АУАН и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните

административни мерки се уреждат в съответния закон. На основание чл. 172, ал. 1 ЗДВП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. За разлика от реализирането на административнонаказателната отговорност по конкретно административнонаказателно обвинение, наложената принудителна административна мярка има превантивен характер- да осуети възможността на дееца да извърши друго противоправно деяние и да преустанови установеното, като тази мярка не съставлява наказание.

Настоящият съдебен състав съобрази, че правото на защита на жалбоподателя е гарантирано чрез съдебното оспорване на наложената ПАМ, от което той се възползвал. В този смисъл, съдът не намира основание за сезиране на КС с искане за обявяване на противоречащи на Конституцията на цитираната разпоредба от ЗДВП в изрично посочената част. Неоснователно е и искането за спиране на настоящото производство по делото доколкото не е налице основанието по чл. 154а, ал.1, т. 6 АПК /погрешно посочено от жалбоподателя по чл.229 от ГПК, вр. чл.144 АПК/, съгласно която съдът спира производството когато Конституционният съд е допуснал разглеждането по същество на искане, с което се оспорва конституционосъобразността на приложим по делото закон, която хипотеза в случая не е налице.

Мотивиран от изложеното, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на И. В. Г., чрез адв. Д., за сезиране на Конституционния съд на Р България, за ОБЯВЯВАНЕ НА ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОННА ПРАВНАТА Н. НА ЧЛ.171, ТОЧКА 1 БУКВА, "Б", В ЧАСТТА НА изречението "както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца".

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на И. В. Г., чрез адв. Д., за спиране на производството по адм.д. 12773/2025 г.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ЮРК. П.: Нямаме други доказателствени искания.

СЪДЪТ счете делото за изяснено от фактическа страна, поради което

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД ПО СЪЩЕСТВО

ЮРК. П.: Моля да отхвърлите процесната жалба и потвърдите заповедта като законосъобразна и правилна. Същата е издадена от компетентен орган. Считам вмененото нарушение за доказано и моля заповедта да бъде оставена в сила. Претендирам юрисконсултско възнаграждение. Правиля възражение за прекомерност по отношение на адвокатското възнаграждение.

СЪДЪТ ОБЯВИ, ЧЕ ЩЕ СЕ ПРОИЗНЕСЕ С РЕШЕНИЕ В СРОК.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 10:55 ч.

СЪДИЯ:

СЕКРЕТАР: